

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Anthologia Sacra

Ex Probatissimis Vtrivsqve Linguæ patribus collecta, atque Octastichis
versibus comprehensa

Billy, Jacques de

Parisiis, M.D.LXXV.

Domandam ac subigendam carnem esse. 63.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50828)

SACRA

xatur, postea moritur stupore,
demum viuit lætitia.

Domandam ac subigendam
carnem esse.

63.

*Q*uid sibi vult quod sacra cohors ad iussa Prophe-
tæ concita fraterno sanguine tingit humum?
Nempe quod esse Dei nequit is, qui pignora, fratres
Cognatos, legem numinis ante locat.
At neque cognatus, toto nec frater in orbe est,
Qui mihi carne mea iunctior esse queat,
Leuita ergo gradum quisquis desiderat, ille
Non dubitet carni bella mouere sua.

SCHOLIA.

Quid sibi vult) D. Ambrosius, superius diximus, mysticæ cuiusdam mortis mentionem facit, quæ tantum demum existit, cum homo peccato moritur, ut iustitiæ viuentis. Qua quidem morte Paulus afflic-
tus erat, cum diceret, Mihi in cruce crucifixus est, & ego mundum
Gala 2. do. Vnde etiam ad Romanos scribens his verbis utebatur, Si mor-
Rom. 6.

tui estis peccato, quomodo ad-
 huc viuetis in illo? Atque hanc *lib. 3. ca.*
 mortem perspicuè nobis Augu-^{12.}
 stinus exponit, cum *lib. 3. aduers.*
 Maximin. cap. 12. ait in omni na-
 tura mutationi subiecta, hanc mu-
 tationem mortis speciem esse,
 quatenus in ea aliquid non esse
 facit, quod ante erat. Ac propte-
 rea animam humanã suam quo-
 que mortem quandam habere.
 Etenim si iustè viuens, postea in
 peccatum incidat, eum iustitiæ
 mori: si autem, cum antè in pec-
 catis volutaretur, postea iustifi-
 cetur, tum demum peccato mori.
 Sed iam de eo, quod ad huiusce
 Carminis institutum attinet, lo-
 quamur, hoc est, de carnis mor-
 tificatione. Quod quidem voca-
 bulum vt in re ipsa ac sententia
 ad mysticam hanc mortem, de
 qua verba fecimus, proximè

accedit, sic etiam sono ipso non
 longè ab ea remotum est. In hoc
 porro huiusmodi mortificatio
 ta est, nempe ut caro, cum spiritu
 obsequiū negat, ieiuniis, vigiliis
 variisq; laborib⁹ debilitetur, quæ
 hac ratione spiritus imperiū ob-
 tineat, atque in diuinis rebus
 berè, ac sine vlla interpellatione
 versetur. Ac de hac mortificatio-
Collat. 3. ne loquitur Paul⁹ in epist. ad Colossenses,
1. Pet. 3. & Petrus in priore Epistola
 nonica. Cuius præclaram figuram
Gen. 16. in Genesi expressã habemus, ubi
 Sara ancillæ Agar insolentiam
 cõtumaciã iusto supplicio corripit.
 Per Sarã enim spiritus debilitatur,
 gnatur, per Agar, caro, quæ merito
 à Domino affligitur, cum imperi-
 munere suo fungi negligit. Sic
 hunc locũ exponit Philo Iudeus.
 Quò etiã spectat id quod in hoc

carmine aīo, argumento sūpto ex *Ambro.*
 Ambrosio, qui eam propinquorū *epist. 56.*
 eadem, quam Leuitæ Mosis ius-
 su perpetrarūt, morali sēsu expo-
 nens, his verbis vtitur: Ille Leuita
 verus vltor & vindex est, qui
 carnem occidit, vt spiritum ser-
 uet, qualis erat ille qui dice-
 bat, Castigo corpus meum &
 cet. Quid autem tam proxi-
 mum, quàm caro animæ? Quid
 tam proximum, quàm sunt
 passiones corporis? Eas in se
 Leuita bonus interimit spiri- *Heb. 4.*
 tali gladio, qui est verbum Dei *Epi. 60.*
 bis acutum & validum. Atque
 huiusmodi mortificationis illu-
 stre testimonium Acholio præ-
 bet. Vidi, inquit, ita illum esse in
 corpore, vt esse extra corpus
 putarem. Ac rursus: Corpore
 tantum pro velamine vtebatur,

S A C R A

non pro officio: certè ad seruici-
 non ad subsidium. Ita enim ab-
 cerat corpus suum, vt in eo mi-
 dum crucifigeret, & mundo
Car. ad- metipsum. Eodem modo Grego-
uerf. car. rius Naz. in poëticiis opusculis
 hanc carnis mortificationem et-
 ganter in hæc verba describit.

---

*Te nostri teneat reuerentia: sit procul à te
 Ingluuias: cessa bella mouere mihi.
 Ætherei testor dextram genitoris, in vnum
 Quique humana trahet (nec mora) cuncta diem.
 Quòd te ita conficiam variorum mole dolorum,
 Ex animi vt iam sis corpore debilior,
 Ni contacta tibi quàm primum fimbria Christi
 Pestiferum fluxum comprimat, atque scelus
 Ex imo venias lacrimarum pectore flumen:
 Ex animo, atque oculis, iam fuge, somne, meis:
 Vt sedes flammam, qua mens exuritur agra,
 Fœtorémque fuges, quem mihi noxa parit.
 Durescant curuata solo mihi membra, famique,
 Pro dapibus letis sit medicina cinis.
 Sit saccus pro veste mihi, qui pectora pungat,
 Atque ferat menti, quam caro ledit, opem.
 Cura veni, carnis domitrix, pœnâ que perennis*

Fac subeant animum concutiántque meum.

Quid sit homo. 64.

*Ecquid homo est? longa verborum ambage morari
Quid te opus est? quid sit vis homo scire? nihil.*

Sed quid? si nihil est, cur tanti hunc ducit, in illo

Vt sua desigat pectora sancta Deus?

Pectora cum sigat, sensusque ibi, pectus & illic,

Esse potest dici nilne homo iure? nihil.

Nil ex se nisi pulvis homo est: ex numine manat,

Rivus ut ex fluvio, quicquid honoris habet.

SCHOLIA.

Ecquid homo est) Cùm Deus con-
cionandi munus Esaię mandasset, Esa. 40.

incertumque ipse haberet, vnde

potissimũ sibi ordiendum esset,

huiusmodi argumentum ab illo

accepit, Omnis caro fœnum, &

omnis gloria eius tanquam flos

fœni. Eodemque modo Iob pa- *Iob. 17.*

trem putredinem vocat, matrẽm-

que item ac sororem vermes. Et

David in quodam Psalmo, iuxta *Psal. 61.*

sensum hebraicum, tantam esse

hominum vanitatem ait, ut si cũ